

Dejan Lazic vil sleppa av við vánaligt ummæli, sum øll kunnu finna á internetinum

Pianistur vil hava ummæli strikað

KROATISKUR KLAVERSPELARI HEVUR BIÐIÐ AMERIKANSKT BLAÐ STRIKAÐ EITT VÁNALIGT UMMÆLI FRÁ 2010

INTERNET

Eyðun Klakstein
eydun@socialurin.fo

Kroatiski klaverspælarin Dejan Lazic er dugnaligur og ferðast kring heimin fyrri at hava framfærslur, men hann hevur eins og nógvir aðrir tónleikarar upplivað at fingið eitt vánaligt ummæli.

Í 2010 skrivaði amerikanska blaðið Washington Post »Sparks but no flame« í eini yvirskrift fyrri ummæli, ið gav Lazic heldur vánaligt skoðsmál fyrri eina konsert.

Nú hevur Dejan Lazic biðið

Washington Post um at strika ummælið, sum framvegis kann lesast á internetinum. Lazic vísir til ein ES-dóm, sum sigur at fólk hava rætt til at verða gloymd á netinum og kunnu krevja persónligar upplýsingar strikaðar í talgiltum leitiskipanum.

Dejan Lazic sigur, at vánaliga ummælið hjá Washington Post í fleiri ár hevur riðið honum sum eina marru á fyrstu leitisiðuni á Google, tá ið leitað verður við hansara navni.

Skeiv adressa

Washington Post er ikki sinnað at strikað ummælið og heldur, at Dejan

Lazic misbrúkar ES-dómin í sínum kravi, sum tey eisini halda hevur skeiva adressu.

Washington Post vísir á, at ES-dómstólurin snýr seg um leitimaskinur, og at fólk, sum halda at okkurt misvísandi ella skaðandi fyrri tey er síggja í leitimaskinunum, hava rætt at biða tey, sum varða av leitimaskinunum, um at skrika tað úr teirra skipan. Tí er miðlar sum Washington Post ikki umfataðir av hesum dómi.

So segði hann...

– Vit hava eitt gott og langt forhold við Russland, og vit vóna at varðveita tað í framtíðini.

Kaj Leo Holm Johannesen, løgmaður, við russiskt sjónvarp

KLUMMAN

Inna Törnroos

Føroyar er sín egni nalvi

Tá eg fór úr Føroyum fyrstu ferð á skúla, fór eg til eitt annað oyggjaland. Eg fór til Álands. Eg visti lítið og onki um oyggjalandið, eg skuldi til, og hevði ikki ánisi av, hvussu stóran týðning júst komandi mánaðirnir fóru at hava í mínum vaksna lívið.

Eg hitti HANN á Álandi. Ein 22 ára gamlan ítróttarman, sum livdi fyrri at standa á skíum. Eg hevði ongantið sæð eitt par av skíðum.

Men hetta kultursjokkið var lítið samanborið við tað sjokk, tað var, at koma inn í álandska samfelagið.

Áland er eitt vet størri enn Føroyar, men hevur bara 28.000 innbúgvur á 6.500 oyggjum.

Eg havi mangan hugsað, hví eg ongantið fall til á vakra Álandi, og hví tað enn tann dag í dag er ógjørligt hjá mær at búgva har.

Seinasta mikudag kom eg eitt sindur nærri sannleikanum.

Tá vóru vit nakrir føroyingar samlaðir, og prátið kom inn á munin millum Áland og Føroyar. Ein av klóku kvinnunum um borðið segði tá, at stóri munurin er, at Áland er ein útjaðari, og Føroyar er eitt sentrum.

Nemliga! Føroyar er sín egni nalvi. Vit hava eingi stór lond ella høvuðstaðir beint við hjá okkum, og mentanarvirkanin er als ikki líka stór, sum hon er á Álandi, ið liggur kleimt millum tvey stór lond.

Føroyar kunnu reypa sær av egnum máli, flaggi, sjónvarpi, útvarpi og mongum øðrum, ið oyggjalond aðrastaði bara kunnu droyma um. Alt hetta merkist eisini í fólkinum og okkara hugburði. Vit eru føroyingar, og tað eru vit stolt av.

Eg minnst enn sjokkið, tá svigarfamiljan á Álandi fyrstu ferð segði mær sína hugsan um, hvussu tað er at hoyra til eitt annað land. »Tað er nakað vit skulu verða glað og stolt yvir«. Tjóðskaparrørðsla er so at siga ikki til á Álandi, hóast landið er ríkt.

Álendingar kalla seg ikki sviar ella finnar – teir eru álendingar – men teirra samleiki er nógv veikari enn okkara. Tey hava egið flagg og sjálvstýri, men kirkjan er finsk, uttanríkispolitikkurin er finskur, og skattur og toll fer allur umvegis til Finland.

At verða álendingur og føroyingur er so ymiskt, at tað illa ber til at lýsa í orðum. Men tað, sum eg gjørdist klókari av seinasta mikudag, var, hvussu nóg tað geografiska faktiskt hevur at týða fyrri tjóðirnar.

Og eg eri rættuliga glað um, at júst eg eri fødd í nalvanum – og ikki á lítlutá.

